

Nem fogunk belenyugodni...!

A rádióban hallottam, majd újságban olvastam Soós Károly Attila államtitkár úr záró hozzászólását az expóvitához. Kijelentette, hogy aki ebben az országban az expó mellett van, az nem kevesebbet akar, mint megemlíteni millió adóját. Azt hiszem, hogy ezt a kijelentését csak dicsérni lehet, mert tanúbizonyságot tett mérhetetlen hazaszeretetről, honfitársai iránti mélyszéles tiszteletéről és arról, hogy mennyire a szívén viseli az adófizetők érdekeit. Megismertünk benne egy olyan politikus, aki mindenáron tenni akar valamit a közjóért. Azt hiszem, hogy ennél már csak az jelentett volna többet, ha az expóból származó hasznát mindjárt szét is osztották volna az adófizetők között.

Záróbeszédéből viszont kifejtette, hogy az esetleges kártérítések kifizetésére felajánlja teljes vagyonát és fizetését, s mindaddig, amíg ki nem egyenlíti a teljes kártérítést, csak a létminimumhoz szükséges összeget veszi fel. Ezzel is kímélve több millió honfitársa pénztárcáját.

Amennyiben tévedtem volna, és Soós Károly Attila államtitkár úr úgy gondolta, hogy akár van, akár nincs kalapja az adófizető milliárdnak, akkor is az ő adójukból fizeti ki a költségvetés az expó elmaradásából származó károkat, akkor jön az aláírásgyűjtés újabb népszavazásra. Nem fogunk belenyugodni abba, hogy ez a parlament az országot most már ne a szakadék szélére, hanem egyenesen a szakadékba lökje. Ehhez mi, állampolgárok nem óhajtunk asszisztálni.

Kóvári Antal
Budapest

Miért riogatnak a súlyos gondokkal?

Biztosan sokan tudják, hogy a pénz is közönséges áru bizonyos körökben. Olyan, mint a Coca-Cola vagy az Adidas cipő. A „pénzáruházaikat” nevezzük bankoknak, s ezek tevékenysége bizony jól jövedelmez. Nem véletlen, hogy a gazdag, sőt a leggazdagabb emberek alkotják ezt az üzleti hálózatot. Ugy is mondhatjuk, hogy a bankok a világ tetején ülve irányítják mind a gazdaságot, mind a politikát. A pénzügyben szenvedő ember pedig mindenre rászédhet.

A pénz tehát áru, így azt

el is kell adni, vevőt kell találni rá. Meg is jutalmazták ezért a bankárok a közvetítőt, az ügynököt, a minél több pénzt áruba bocsátót. Ebből a pénzből már lehet luxuskocsit, luxusházat venni és ennek megfelelően élni is. (A kölcsönt úgysem ők fizetik vissza!)

A bankok elsősorban a kamatokból élnek. A kamat azután az idők múlásával kamatos kamat lesz, a visszafizetendő összeg pedig már sokszorosa az eredetileg felvett kölcsön összegének.

Azt persze megvizsgálják a nemzetközi pénzintézetek, hogy a kérelmező méltó-e a kölcsön felvételére. Az odaítélésnél mind a külföldi, mind a helyi érdekcsoportok szempontjai nagy súllyal esnek latba. Ha előre kiszemelt „áldozat”-ról van szó, mert a pénzvilág üzleti lehetőséget lát az adásban, akkor aztán beindul a gépezet. Ilyenkor az illető országban naponta többször is elhangzik a figyelmeztetés, hogy pénzre van szükség, sok pénzre, mert a gazdaság soha nem látott mélypontra van, s így a felemelkedés saját erőből lehetetlen. Közben pedig csak nő a nyomor, egyre terjed az elszegényedés. (Sírj csak, te szerencsétlen magyar!)

Egy ország tragikus színben való feltűntetésének va-

lójában kétféle célja van. Egyrészt mindenki érezze, hogy a további milliárdok felvételére elkerülhetetlenül szükség van, mert enélkül megáll az élet. Másrészt a gazdasági helyzetről rajzolt minél sötétebb kép riassza el mindazokat a hazai és külföldi befektetőket, akik egyes elitcsoportok számára nem kívánatosak. Hogy a magyar gazdaság teljes mélypontra szorítása után már csak a „mindenre elszánt” befektetők maradjanak meg, akikért az egész „ricsaj” történik.

A nép pedig csak szégyenkezzen, marcangolja önmagát, hogy ő már csak ennyire képes. Pontosabban: saját erejéből semmire sem! Ez persze nem igaz, miként az sem, hogy csakis kölcsönökből lehet élni. De hát hazánkban ez a fajta felfogás honosodott meg 50 éven át, vagyis a rablógazdálkodás, a nép és a nemzet elárulása. Az emberi alkotóerő, a hasznos energiák felhasználása pedig — amire építeni kellene — mindig kimarad a számításból!

S van itt még valami, ami roppant különös, szinte érthetetlen. Az a szocialista párt, amely annyira megszállottan törekedett a hatalom megszerzésére, kezdetől fogva reggeltől estig azt sulykolja belénk, hogy milyen súlyos a helyzet. Hát három hónappal ezelőtt ezt

még nem tudták? Mármint azt, hogy a válság tovább mélyül, s nincs és nem is lesz kibontakozás, csak ár-emelések várhatók, meg nyomor, minden mennyiségben. Minek véljük ezt? Önkritikának az elmúlt 45 évről? Vagy valami egészen más, eddig elhallgatott céljuk van ezzel? Netán áruba akarják bocsátani ezt a hazát?!

Vedres Józsefné
Budapest

Elveszett céljaink

Mikor fogalmazza meg a magyarság nemzeti céljait?!

Már régen meg kellett volna ezt tennünk, a magyarság vezetőinek részvételével! Most aztán az utolsó pillanatban, egy nagy vizsgáló elött, igazán nem szabadna késlekednünk. Ha ugyanis a mai rendszer végképp beáll, sokkal, de sokkal nehezebben valósíthatjuk meg céljainkat.

Természetesen az igazi az lett volna, ha a nemzet céljait már évekkel ezelőtt megfogalmazták volna, s a vezetők a kellő időben készen álltak volna az átfogó tervvel. De legalább 1990-ben tisztázták volna a magyarság céljait, bevonva a nemzetet a közös gondolkodásba, a célok meghatározásába.

Ehelyett vezetőink más-sal foglalkoztak, és belementek a folytonos csatározásokba. Ennek kilátástalanságát megérezve fordult el a nép a közügyektől és választott képviselőitől. Hiányzott a nemzet közmegegyezésen alapuló célkitűzése, amihez a nép tudott volna viszonyítani, amihez mérni tudta volna a pártok ajánlatait és magukat a pártokat is.

Ez a zsinórmérték égetően hiányzik ma. Az értékrend így összezavarodik, a szellemi életben és a való életben is.

A nemzeti célok meghatározásának elmaradásáért elsősorban a magyarság vezetői, kiváltképpen a népi, nemzeti vezetők a felelősek. A feladat elsősorban rájuk várt, de ők ezt nem teljesítették. A nép meg azért felelős, mert nem hajlandó gondolkodni. Ez is óriási felelősség!

És most, amikor sokan máris szögre akasztanák a kardot, megszólít minket a Magyar Szellemi Alapítvány és a „Magyar Jövőért” Alapítvány mozgósító pályázati felhívása. A harc remélhetőleg folytatódik, és a jövőben ki kell szélesedjen egy magyar szellemi honvédelmi háborúvá!

Csabai László
Budapest

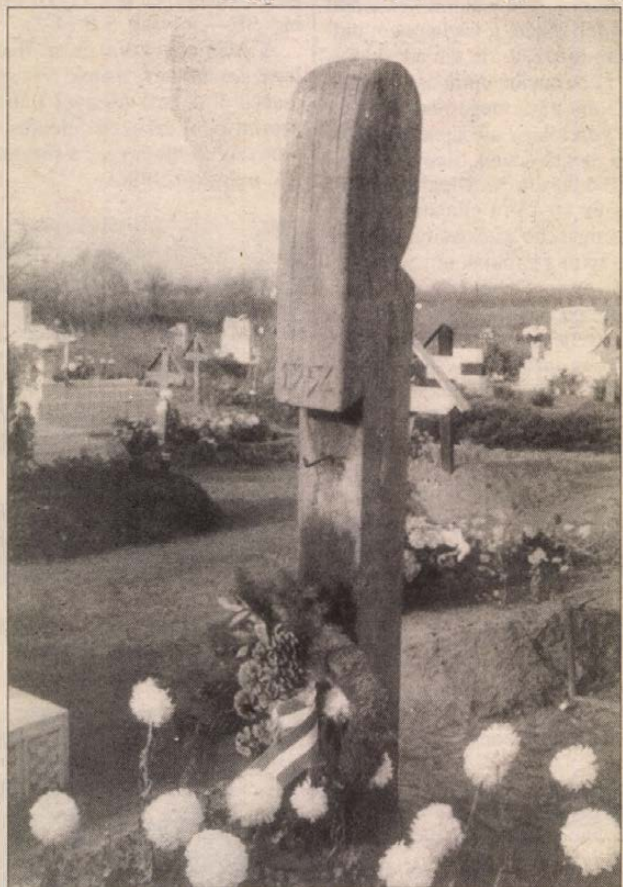
HISTÓRIA

Emlékezés egy cigánylegényre

II. Úgy tudjuk, hogy az újpesti Erzsébet utcában esett meg halálod. Szerettek ott is az emberek, felravataloztak az újpesti tanácsház előtt. Kitétek közszemlére. Ime, lássátok, egy legény életét áldozta a magyar szabadságért. Kósa Pál, korábban újpesti városi „agit-prop.-titkár”, akit 1948-ban kizártak a kommunista pártból, beszédet mondott a ravatalodnál, és felolvasott egy röpcédulát a lelkes tömegnek. Ezután Kósa Pált megválasztották az Újpesti Forradalmi Bizottság elnökének. Kósát 1956. november 12-én fogták el az oroszok a tanácsházán munka közben. Halálra ítélték, 1959. augusztus 5-én kivégezték. Vajon mit mondhatott a ravatalodnál, Csudi? Mit mondhatott Kósa, hogy ezért is meg másért is megölték a hazaárulók.

Vasárnap, október 28-án hoztak haza Veresre, ahogy mi mondjuk röviden falunk nevét. Két ember hozott kis tehertaxival a községházára, ahol addigra már visszaállt a jogfolytonos magyar közigazgatás. Hajdi János időben utolsó törvényes veresi bíró vezetésével. A veresegyházi nemzetőrség is a községházán tartotta parancsnokságát.

A két ember, az egyik talán Gettó Pál névre hallgatott, kérdezte az éppen előkerült Hajdi Lajost, a nem-

Radics Lajos sírja a veresegyházi katolikus temetőben
Samu Gáborné felvétele

zetőrség parancsnokhelyettesét, hogy átvesszék-e téged. Hát hogyne vennénk át! — felelte Hajdi. Hiszen városi gyerek. Ezzel átvetté a község nevében. Kiterített tetemed mellett he-

vert a személyi igazolványod, meg két darab papír húszforintos és még némi aprópénz. Ennyi. Csudikám! Ennyi volt a vagydonod, ha pénzben számoljuk.

A Veresegyházi Forradalmi Bizottság és a helyi nemzetőrség úgy döntött, hogy téged, Radics Lajos, amúgy cigánylegény, a község hősi halottjának tekint, és ehhez méltóképpen kell eltemetni. Várhelyi Vilmos katolikus „atyá” a halotti anyakönyv IV. kötetének 145. oldalára a 24. szám alatt bejegyezte: „A nemzeti forradalom idején utcai harcokban esett el. Hősi halott!” Halálod beemelés alapján október 27-én következett be, nem részesültél a haldoklók szentségében.

Valakik elmentek édesanyáddal tudatni a sorsod. Megint a testvéred, Ibolya őrzi emlékezetében. A küldött bement a csöppnyi szobába az Andrássy út 32.-ben, nem szólt semmit. Anyád összecsapta a kezét és máris elkezdett jajveszékelni. Megértette, szó nélkül is. Így történt híred megvitele.

Eközben kivitték a régi hullaházba, itt díszítette fel Régenbach Toncsi bácsi a koporsódat. November 2-án újra díszes ravatalra kerültél Veresegyházra a Hősök szobránál, melynek talapzata négy oldalát beborítják az előtte járók, az első világháborúban elesett hősi halottak nevei. A második világháborúban elesettek neveit mindmostanáig még össze se tudtuk számlálni.

November 2-án Dorosz-

lói Kálmán búcsúztatott téged a többi pap jelenlétében. Kint volt az egész község. Én is kisántikáltam, lőtt sebem miatt nehezen jártam, de kimentem azért veled a temetőnkbe. Feketéllett az út, a sírkert. Zúgtak a harangok, fehér ruhás Mária-lányok kísérték és az újdonsült nemzetőrség tagjai. A mi gyerekeinkből így lettél a mi halottunk.

Látod-e? Így tartozunk

mi ugyanabba a fajba, te, a magyar-cigány, én a horvát-magyar-német. Így vagyunk mi sokmillióan nemzettestvérek a magyar szabadságban, demokráciában, népi hagyományok kedvelésében, a házra kiterjedő jóléti várársában. Ez az igazi fajtestvériség. A jövőben is egyre inkább így legyen!

(Vége)

Guyon Richárd házassága Pátyon

Guyon Richárd, az 1848/49-es forradalom tábornoka bár angol születésű volt, azonosult a magyar szabadsággal. Több szállal is kötődött Pest vármegyéhez: 1848-ban egy Pest megyei nemzetőr alakulat parancsnoka volt, illetve a vármegyében kötött házasságot: 1838. november 22-én esküdött örök hűséget báró Splényi Máriának Páty községben. A Splényi bárók 1825-ben építették kastélyukat a községben, ott töltötte gyermekkorát Splényi Ignác altábornagy és Szily Mária hat gyermeke, köztük Mária, a későbbi Guyon-né, Splényi Lajos, a tragikus sorsú honvéd ezredes, Kossuth diplomatája, valamint Splényi Béla, aki emlékirataiban családja történetét is megörökítette. Guyon mint hadnagy Splényi altábornagy csapatánál szolgált. A pátyi kastélyban tett tisztelgő látogatást parancsnokánál, mikor megismerkedett Splényi Máriával. Az emlékiratot író — akkor még kamasz — Béla jegyezte fel: testvérevel a látogatás előtt tréfálkozva megbeszélte, hogy „nővéreink közül melyik fogja Guyon szívét meghódítani, és egyhangúlag Lotiú találtuk képesnek egy angol szívet megnyerni. Mimie azt mondta, hogy ő nem áll be versenyzőnek, mert nem szívelheti az angolokat — és emellett a kis természetű, szőke férfiakat sem”. De Mimie, vagyis Splényi Mária nem sokáig mondta, hogy nem szívelheti a kis természetű angolokat, különösen, ha szőkek: „Mimie nővérem egybekelése november 22-én ment végbe Pátyon, elég fényesen” — jegyezte fel Splényi Béla.

Pogány György